

A.R. nr. : 07/086

Rep. nr.

OPENBARE TERECHTZITTING VAN VIJFENTWINTIG JANUARI TWEEDUIZEND
EN ACHT.

IN DE ZAAK VAN :

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN TE ZEDELGEM,

met zetel te 8211 Aartrijke, Brugsestraat 3,

APPELLANT, vertegenwoordigd door mevrouw L. Galle, gevolmachtigde,

TEGEN :

██████████ wonende te 8000 Brugge, ██████████

GEÏNTIMEERDE, vertegenwoordigd door meester E. De Ceuninck *loco* meester P.B.

Martens, advocaat te Brugge.

* * *

Gelet op de stukken van het dossier van de rechtspleging en inzonderheid op het voor eensluidend verklaarde afschrift van het op tegenspraak gewezen eindvonnis van de arbeidsrechtbank te Brugge, zevende kamer, d.d. 14 februari 2007 (A.R. nr. 129.813), waarvan door de griffier bij gerechtsbrief van 20 februari 2007 aan de partijen kennis werd gegeven.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, op 19 maart 2007 ter griffie van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, neergelegd.

1. Nopens de feiten

De geïntimeerde, geboren op 15 oktober 1964, heeft de Kazachse nationaliteit. Hij verblijft in het Rijk – en meer bepaald te Brugge - samen met zijn echtgenote, ██████████ geboren op ██████████ 1958, en zijn minderjarige dochter, ██████████ geboren op ██████████ 1992.

Aan de asielaanvraag van de geïntimeerde werd door de administratie een ongunstig gevolg gegeven. Het arrest van de Raad van State dat zijn vordering tot vernietiging ongegrond verklaarde, werd hem op 12 september 2006 toegestuurd.

De appelllant besliste op 2 oktober 2006 dat de geïntimeerde en zijn echtgenote vanaf 12 september 2006 niet langer recht hadden op de financiële steun die zij sinds december 2000 genoten ten laste van de appelllant, enkel nog op dringende medische hulpverlening, die diende aangevraagd te worden bij het ocmw van hun woonplaats. Zij hadden wel de mogelijkheid om materiële hulp voor het minderjarig kind te bekomen, bestaande in huisvesting in een federaal opvangcentrum. Deze beslissing werd aan de geïntimeerde meegedeeld bij aangetekend schrijven van 5 oktober 2006.

Op 27 oktober 2006 diende de geïntimeerde bij het ocmw te Brugge een verzoek tot het bekomen van maatschappelijke dienstverlening in.

2. Nopens de procedure in eerste aanleg

Bij verzoekschrift, op 29 december 2006 ter griffie van de arbeidsrechtbank te Brugge neergelegd, tekende de geïntimeerde beroep aan tegen de beslissing van de appelllant van 2 oktober 2006. Hij vroeg dat zijn beroep toelaatbaar en gegrond zou verklaard worden. Hij vroeg dat voor recht zou gezegd worden dat de appelllant gehouden was financiële steun te verlenen ten bedrage van het leefloon, en dit vanaf 12 september 2006. Hij vroeg de veroordeling van de appelllant tot het betalen van de kosten van het geding. Ten slotte vroeg hij dat het vonnis voorlopig uitvoerbaar zou verklaard worden ondanks elk verhaal en zonder borgstelling, en met uitsluiting van de mogelijkheid van kantonnement.

Bij conclusie, op 12 januari 2007 ter griffie van de arbeidsrechtbank neergelegd, vroeg de appelllant dat de vordering ontvankelijk zou verklaard worden. Hij vroeg dat voor recht zou worden gezegd dat hij onbevoegd was voor het verlenen van enige vorm van maatschappelijke dienstverlening aan de geïntimeerde. Subsidiar vroeg hij de vordering van de geïntimeerde tot het bekomen van maatschappelijke hulp onder de vorm van financiële steun ongegrond te verklaren. Hij vroeg dat voor recht zou gezegd worden dat de geïntimeerde maar gerechtigd was op een tussenkomst wegens dringende medische hulp en/of materiële hulp voor zijn minderjarig kind alsook dat de geïntimeerde zich hiervoor moest wenden tot het ocmw van zijn woonplaats.

Bij eindvonnis van 14 februari 2007 werd de vordering van de geïntimeerde ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond verklaard. De bestreden beslissing werd vernietigd. Er werd voor recht gezegd dat de appelllant aan de geïntimeerde van 12 september 2006 tot en met 26 oktober 2006 verder gehouden was tot dezelfde maatschappelijke dienstverlening als voorheen. Het meer gevorderde werd afgewezen. De appelllant werd verwezen in de kosten van het geding. Het vonnis

werd voorlopig uitvoerbaar verklaard ondanks elk verhaal en zonder borgstelling, en met uitsluiting van de mogelijkheid van kantonnement.

De eerste rechter was inzonderheid van oordeel:

- dat de appellant onbevoegd was geworden vanaf de kennisgeving van het arrest van de Raad van State dat de asielprocedure afsloot;
- dat van de geïntimeerde niet kon verwacht worden dat hij zich meteen daarna tot het ocmw van zijn gewone verblijfplaats wendde om verder steun te bekomen;
- dat de beginselen van behoorlijk bestuur inhielden dat de appellant het dossier aan het bevoegde ocmw zou overmaken;
- dat artikel 58, § 3, van de OCMW-Wet deze regel toepaste en het onbevoegde ocmw verplichtte om een aanvraag binnen de vijf dagen aan het bevoegde ocmw over te maken;
- dat de overzending van het dossier ook verplicht was wanneer het ocmw in de loop van een toekenningsprocedure zijn bevoegdheid verloor;
- dat de appellant, zolang hij de aanvraag niet had doorgezonden, moest blijven instaan voor de maatschappelijke dienstverlening;
- dat, waar de geïntimeerde zelf op grond van artikel 57, § 2, van de OCMW-Wet nog enkel aanspraak kon maken op dringende medische hulp, zijn minderjarig kind recht had op maatschappelijke dienstverlening in de vorm van materiële hulp in een federaal opvangcentrum, waar hun ouders hen konden vergezellen;
- dat de appellant had nagelaten de procedure in het koninklijk besluit van 24 juni 2004 toe te passen;
- dat, zolang de appellant geen beslissing had genomen en die had meegedeeld zoals dit koninklijk besluit voorschreef, hij verder tot de gewone maatschappelijke dienstverlening gehouden was;
- dat voor de periode van 12 september 2006 tot en met 26 oktober 2006 financiële steun moest worden toegekend.

3. Nopens de procedure in hoger beroep

In zijn akte van hoger beroep vordert de appellant dat het bestreden vonnis zou worden teniet gedaan en dat het arbeidshof, opnieuw wijzende, de beslissing van 2 oktober 2006 zou bevestigen, subsidiair de materiële hulp in de vorm van financiële steunverlening zou beperken tot steun aan het minderjarig kind van de geïntimeerde zelf.

In zijn conclusie, op 14 mei 2007 ter griffie neergelegd, vraagt de geïntimeerde dat het hoger beroep als ontvankelijk doch ongegrond zou afgewezen worden. Hij vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis en de verwijzing van de appellant in de kosten van het geding.

De partijen worden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van 26 oktober 2007.

4. Nopens de grieven van het hoger beroep

De appellant acht zich gegriefd door het bestreden vonnis.

Hij houdt inzonderheid voor:

- dat artikel 58, § 3, van de OCMW-Wet, dat bepaalt dat het ocmw dat een aanvraag ontvangt waarvoor het niet bevoegd is, haar binnen de 5 kalenderdagen naar het bevoegde ocmw moet doorsturen, enkel betrekking heeft op een nieuwe steunaanvraag;
- dat deze bepaling niet geldt wanneer een ocmw tijdens een toekenningsprocedure niet langer bevoegd wordt;
- dat de appellant het dossier van de geïntimeerde niet diende door te sturen aan het ocmw te Brugge;
- dat hij zijn verplichtingen op grond van artikel 60, § 2, van de OCMW-Wet heeft nageleefd door de geïntimeerde erop wijzen welk ocmw wél bevoegd was;
- dat diezelfde informatie overigens al in september 2006 mondeling was meegedeeld.

5. Bespreking

5.1. Nopens de ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

5.2. Nopens de gegrondheid van het hoger beroep

5.2.1. Het openbaar ministerie overweegt judicieus in zijn geschreven advies en het arbeidshof maakt *mutatis mutandis* tot zijn eigen motieven wat volgt:

5.2.2. Een vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard en gevraagd heeft om als dusdanig te worden erkend, verblijft illegaal in het Rijk wanneer de asielaanvraag is geweigerd en hem een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend. Grondwetsconform geïnterpreteerd is het "bevel om het grondgebied te verlaten" er pas wanneer de beroepen zijn beslecht die bij de Raad van State zijn ingesteld tegen de beslissing die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet is genomen, of tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Reeds op 16 maart 2001 werd er over de asielaanvraag beslist door de dienst Vreemdelingenzaken

en op 25 maart 2002 volgde een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, uitgaande van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De geïntimeerde vocht deze beslissing aan voor de Raad van State, wiens negatief arrest op 12 september 2006 (door tussenkomst van de diensten van de Raad van State) in het Rijksregister verscheen (Bericht van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid van 10 maart 2003 i.v.m. uitgeproceeerde asielzoekers in beroep bij de Raad van State – aflevering van attesten door de Raad van State, B.S., 10 april 2003). Vanaf 12 september 2006 verbleef de geïntimeerde dus illegaal in het land.

Wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, is de taak van het ocmw beperkt tot het verlenen van dringende medische hulp en, wanneer het gaat om een vreemdeling jonger dan 18 jaar, het vaststellen van de staat van behoefteigheid doordat de ouders hun onderhoudsplicht niet nakomen of niet in staat zijn die na te komen (art. 57 § 2 van de OCMW-Wet, in de versie *in casu* van toepassing).

Van dringende medische hulp of van behoefteigheid van het minderjarige kind was er geen sprake ten tijde van de bestreden beslissing. De geïntimeerde en zijn echtgenote ontvingen immers enkel financiële steun ten belope van het leefloon categorie 1 en de gewaarborgde kinderbijslag, niets meer. Terecht werd dan ook door de appelland beslist de voorheen toegekende (geldelijke) bijstand stop te zetten.

5.2.3. Vraag is te weten welk ocmw bevoegd was om na 12 september 2006 te beslissen over eventuele aanvragen om dringende medische hulp en, voor een vreemdeling jonger dan 18 jaar, om de staat van behoefteigheid vast te stellen doordat de ouders hun onderhoudsplicht niet nakwamen of niet in staat waren die na te komen.

Er is *in casu* geen enkel spoor van een "normale" aanvraag om maatschappelijke dienstverlening bij de appelland, uitgaande van de geïntimeerde en ingediend na het arrest van de Raad van State en de bestreden beslissing. Het bestreden vonnis kent nochtans de "gewone" maatschappelijke dienstverlening ten laste van de appelland toe tot en met 26 oktober 2006 omdat de geïntimeerde (pas) op 27 oktober 2006 een aanvraag deed bij het ocmw te Brugge.

De geïntimeerde woont immers in Brugge. In tegenstelling tot de maatschappelijke dienstverlening aan een kandidaat-vluchteling waarvoor in de regel het ocmw van de gemeente waar hij in het wachtregister is ingeschreven, bevoegd is (art. 2, § 5, Wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn), is het ocmw van de gemeente op wier grondgebied zich de behoefte

persoon bevindt, in de klassieke situaties bevoegd om steun te verlenen (art. 1, 1°, van diezelfde wet).

Vermits deze (beperkte) steun niet volgens de administratieve procedure aan de appellant was aangevraagd, heeft deze laatste ook geen beslissing van onbevoegdheid in de zin van artikel 58, § 3 van de OCMW-Wet kunnen en moeten nemen. Bijgevolg kon op de appellant de verplichting tot "doorverwijzing" niet rusten, en was hij niet verplicht overeenkomstig de door de OCMW-Wet gestelde voorwaarden maatschappelijke dienstverlening te verlenen zolang hij de aanvraag niet had overgezonden en de redenen van onbevoegdheid niet had medegedeeld aan de betrokkene.

5.2.4. Een ocmw verstrekt alle nuttige raadgevingen en inlichtingen en doet de stappen om aan de betrokkenen alle rechten en voordelen te verlenen waarop zij krachtens de Belgische of de buitenlandse wetten aanspraak kunnen maken (art. 60, § 2, van de OCMW-Wet). Betekent dit voorschrift dat het ocmw bij de kennisgeving van de beslissing waarin het zijn volwaardig recht op maatschappelijke dienstverlening na het arrest van de Raad van State stopzet, de betrokkene erop dient te wijzen dat in de toekomst de beperkte maatschappelijke dienstverlening waartoe een ocmw nog gehouden zou zijn, door een ander ocmw zou moeten worden verleend? Uit niets blijkt dat de geïntimeerde behoefte had aan dringende medische hulp. Ook de tussenkomst van "Fedasil" eist eerst het vaststellen van de staat van behoeftigheid van de minderjarige. Het had dan ook geen zin ten tijde van de mededeling (of aankondiging) van de stopzetting van de klassieke maatschappelijke dienstverlening bovendien te melden dat de "verminderde" aanspraken in de toekomst zouden moeten worden ingediend bij het ocmw van de plaats van gewoonlijk verblijf. *In casu* heeft de appellant deze informatie wél verstrekt en is hij dus verder gegaan dan hetgeen waartoe hij wettelijk verplicht was.

5.2.5. Het hoger beroep is gegrond.

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de bovenstaande gronden

Rechtdoende op tegenspraak.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24.

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van het openbaar ministerie, gegeven door substituut-generaal Wim Van Nieuwenhove en ter griffie neergelegd op 21 november 2007.

Alle andere en strijdige conclusies verwerpende.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt dienvolgens het op tegenspraak gewezen eindvonnis van de arbeidsrechtbank te Brugge, zevende kamer, d.d. 14 februari 2007 (A.R. nr. 129.813), behalve waar het de vordering ontvankelijk verklaart en de appellant veroordeelt tot het betalen van de begrote kosten.

Opnieuw wijzende, verklaart de oorspronkelijke vordering ongegrond.

Bevestigt de beslissing van de appelland van 2 oktober 2006 al haar onderdelen.

Veroordeelt de appelland overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Ger. W. tot het betalen van de kosten van het hoger beroep.

Bepaalt de te vereffenen gerechtskosten als volgt:

- aan de zijde van de appelland: niet te begroten bij gebrek aan omstandige opgave,
- aan de zijde van de geïntimeerde:
  - vaste rechtsplegingsvergoeding: 145,76 euro.

Aldus uitgesproken op vrijdag vijftwintig januari tweeduizend en acht in openbare terechtzitting door de vijfde kamer van het arbeidshof te Gent, zetelend te Brugge, en waarin zitting hadden: Jan Herman, raadsheer in het arbeidshof, voorzitter, Erik Kimpe, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Alexander De Bock, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider en Johan Van Den Steen, adjunct-griffier, nadat bij beschikking van 16 januari 2008 van de eerste voorzitter van het arbeidshof te Gent, overeenkomstig het artikel 779 Gerechtelijk Wetboek, Erik Kimpe, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, aangewezen werd ter vervanging van Marc Blomme, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, en Alexander De Bock, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider, aangewezen werd ter vervanging van Freddy Vandersteene, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider, die wettig verhinderd zijn heden de uitspraak bij te wonen van het arrest in deze zaak waarover zij mede hebben beraadslaagd.

get. : J. Van Den Steen   -   A. De Bock   -   E. Kimpe   -   J. Herman.

